

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 28. De clausulis dispensationum, quæ in foro conscientiæ circa
impedimenta matrimonij expediuntur in sacra Pœnitentia Romana,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](#)

per quascumque causas nascitur, per easdem dissoluatur; id eoque ut ad priuilegij acquisitionem exigitur concedentis, & eius cui conceditur voluntas, sic ad eius destructionem verae desiderabitur. Si queras, quis sit ille Superior, cuius voluntas exigitur ad validitatem resumptionis: idem numerus respondet, non esse delegatum: ut Ordinarium, vel Parochum: sed delegantem, ut Papam aut Summum Poenitentiarium: quia valor gratiae imprestat non ab illis sed ab his pender.

DECIMVM DOCUMENTVM EST. Dispensationem semel concessam possere reuocari, atque adeo extingui ab eo qui illum dedit in sua lege, & ab ipsius successore: quia sicut potest dispensare, tanquam subditum suum, illa legi denuo obligare: ita etiam potest reuocare dispensationem per quam ab eadem eximitur. Quod non potest quidem sine causalitate (ut nec potest sine causa dispensare licet) potest tamen validem dispensatio ratione haberet priuilegij transiunt in contractum. In quo casu requiriatur iusta causa reuocationis: quia Princeps adstringitur suo contractu: ita ut per eius acquiratur illi, cum quo contrahit. Iuri autem quod acquistum est alteri, praedicari non potest absque iusta causa. Dispensationem autem ab inferiori in lege Superioris, huius delegatione alii concessam, non posse ab eodem inferiori reuocari, sine iusta causa patet: quia non habet sicut superior, auctoritatem dispensatum tanquam subditum suum denuo subiecti eisdem legi. Posse vero ab eodem reuocationis causa interuenire: quonia ad id censenda est extendi potestas eius, concessa ad vtendum ea prout recta ratio dicatur, circumstantiis prudenter expensis. De qua Sanchez disputatione 33. pluribus.

CAPUT XXVIII.

De clausulis dispensationum que in foro conscientiae circa impedimenta matrimonij expenduntur in sacra penitentiaria
Romana.

SUMMARIUM.

- 214 Declaratio prime clausule continentis quod tales delegati sunt & ut auctoritate canonico, aut magister in Theologia, & ut sit ab Ordinario approbatu.
- 215 Clausula continens usum dispensationis & alia continens qualiter de eatus debet causa verificationem indagare.
- 216 Clausula iniungens, ut si dispensationem per titulum absolutur, & si ut auctoritate in iungatur.
- 217 Clausula de operibus in qua confessio rite debet committare, ut cum c. statim aut eligione impetrans maximorum.
- 218 Clausula de literis sacre penitentiae a. iudicis & alia continens quod a dispensatione valat tantum pro foro conscientiae.
- 219 Clausula continens, quod impedimentum debeat esse occultum.
- 220 Clausula continens seruanda cum dispensatur, ut matrimonium irrum iterum celebretur.
- 221 Pro foro conscientiae dispensatio datur gratis.

QVIA HUC SPATI ETAT Sanchez lib. 8. disputatione 34. late perspicuitur; ex quo, sicut in precedentibus, praeceps breuicer quam commode fieri poterit perstringamus.

PRIMA ERGO CLAVSLA est, in qua continetur causa dispensationis: quia triple tantum est usus recepta in Romana curia teste Nauarro in Enchir. ca. 12. num. 87. ne mpe defectus dotti, defectus viri aequalis, & timor incontinentiae. Ac circa duas priores notanda iam ante attigimus num. 196. Circa tertiam vero hic addendum est, ex mem. rata disputatione 34. num. 19. ad illius verificationem non sufficere quacumque tentationes earum, ne timorem vnius aut alterius lapsus carinalis, sed ex gratia maximum frequentis lapsus periculum: adeo potest taliter per sona dici incontinentie viatura. Hoc enim factis indicant haec verbi, quae in eadem clausula habentur. *Continen eri ruerem posse non sperare.* itemque illa. *A orationem stimulis causis adeo agitatum, ut maxime dubite continere posse,* & propriae de illius incontinentie probabiliter timendum sit. Non refert vero utrum tale periculum confurgat ex naturali infirmitate, an ex prauo habita propria malitia ac negligencia comparato. Nam in literis dispensationis non fuit distinctio causa ex qua periculum perueniat.

ditionis. Id enim verba Doctoris & Magistri indicant; quibus in communio loquendi vult, soli ad gradum promoti vocantur. Ceteri enim dici solent doctores iure canonico aut Magistri in Theologia, nisi in proprio. Adit nu. 8. nec sufficere ut quis sit in iure canonico aut Theologia licentiatus: quia in hac re promotione ad Doctoratus gradum exigitur tanquam supremum locum in duabus illis facultatibus tenens, cum publico Academice testimonio. Adeo ut in iure idem num. 10. huic generis dispensatione non fortantur effectum suum, si illas expediens non sit eo gradu insignitus: nisi forte priuilegium habeat a Sede Apostolica, quale in nostra Societate habetur eo modo quo idem tractat num. 11.

Circa posteriore conditione qua notanda viderentur de approbatione Confessarij per Ordinarium, iam tradita sunt in preced. lib. 1. cap. 15 & 16. An autem requiratur ad validam expeditionem dispensationis, ut Doctor ad eum electus, sit approbatus absolute, neque cum limitatione ad certum locum aut certas personas non parvam difficultatem habet: de qua Sanchez statuit non requiri. Sed quia commissio dispensandi ad Doctorem approbatum ab Ordinario dirigitur, ut ad Confessarium: videtur sentendum quod talis eligi debet qui iustificenter approbatus sit ad excipiendo confessionem petentis dispensationem. Ratio vero, quia ille nititur, quod in literis quibus delegatur istiusmodi facultas dispensandi, exigendo gradum doctoratus & approbationem Ordinarij: speciebus scientia requisita ad eam expeditionem. Haec ratio inquam, propterea non conuincit, quod gradus doctoratus sufficere potuerit ad testimonium talis scientiae. Vnde conditio approbationis Ordinarij, ne sit superflua, peccare debet alio: nempe ad capacitem audiendi confessiones, quae multa requirit: & inter cetera, nouo iure Concilij Tridentini sess. 23. cap. 15. De reform. approbationem Confessarij ab Ordinario.

Monet Sanchez nu. 18. aliam difficultatem, Utrum vno Confessatio negante dispensationem, quod iudicet, tam surreptionem esse, dispensandus possit adire aliam Confessarium; aut prior ille sententiam suam retractare debet. De qua, quoad forum conscientiae, potest cum eodem in prece den disputatione 27. num. 40. pars affirmans teneri. Quia cum talis communio facta sit in foro conscientiae, ea sequitur eiusdem fori naturam; quae est ut penitentis non adstringatur acquirendre viuus Confessarij sententia, sed possit alium adire: illeque prior Confessarius possit re me melius perpetua, mutare suam sententiam. Sicut igitur priuilegium habens, ut resuratur absolute possit a Secretario approbatu, recusat uab uno potest alium adire: & qui prius recusat, potest sententiam mutare ipsumque absolute resista etiam priuilegium habens, ut cum eo possit a Confessario dispensari in impedimento matrimonij, repulsu ab uno, potest alium adire: ac qui recusat mutare sententiam & dispensationem exequi:

SECUNDA CLAVSLA est, in qua continetur causa dispensationis: quia triplo tantum est usus recepta in Romana curia teste Nauarro in Enchir. ca. 12. num. 87. ne mpe defectus dotti, defectus viri aequalis, & timor incontinentiae. Ac circa duas priores notanda iam ante attigimus num. 196. Circa tertiam vero hic addendum est, ex mem. rata disputatione 34. num. 19. ad illius verificationem non sufficere quacumque tentationes earum, ne timorem vnius aut alterius lapsus carinalis, sed ex gratia maximum frequentis lapsus periculum: adeo potest taliter per sona dici incontinentie viatura. Hoc enim factis indicant haec verbi, quae in eadem clausula habentur. *Continen eri ruerem posse non sperare.* itemque illa. *A orationem stimulis causis adeo agitatum, ut maxime dubite continere posse,* & propriae de illius incontinentie probabiliter timendum sit. Non refert vero utrum tale periculum confurgat ex naturali infirmitate, an ex prauo habita propria malitia ac negligencia comparato. Nam in literis dispensationis non fuit distinctio causa ex qua periculum perueniat.

TERTIA CLAVSLA continet qualiter Confessarius debet verificationem causa indagare, & monita ac concilia opportunitate dare. Circa quam notandum est, Confessarius dispensatur, teneri diligenter examinare precium veritatis, non quidam receptis testibus, sed eo solo cum quo dispense-

saturus est examinato, prout ferunt fori pénitentialis leges: ut scilicet pénitenti de se loquens fides habeatur. Quamquam tamen Confessarius sciens extra confessionem preces allegatas ab illo, falsas esse: aut in cis tacitam c. s. veritatem necessario a legandam, non debet dispensare, quidquid dicit pénitentis: quia c. non proderit dispensatio, tanquam inutila ex defacta causa.

De eo quod item inutila sit dispensatio si preces veritate quidem nitantur: sed Confessarius illa exequitur est, nec examinatione premissa: nec confitius veritatis causa allegata. Ratio est: quia non seruabit formam sibi prescriptam, egressus limites sua potestatis. Videndum est Sanchez in eadem dicit, 34. nu. 26. Et addendum ex seq. nu. 27. monita & consilia opportuna esse coniungenda indagationi causa, quibus Confessarius cum quo dispensatur est hortetur veritatem sincere explicare; significando quantum id illius interstet, ne valore dispensatio frustetur. Quodquidem si omittatur, dispensat onus non reddit inutilam. Immo ne peccatum committi idem addit: quoniam per eam clausula particulari, non inducitur dispensandi forma, sicut per precedenter (si quidem in liceis dispensationis, illa non ponitur sicut haec, cum particula denotante conditionem: quales sunt, si, dummodo) nec datur praepostum, sed sola quædam instructio Confessarij, qualiter debet se gerere et certior fiat de veritate.

216.

QUARTA CLAVSULA EST, quia iniungitur ut petens dispensationem absoluatur à mutatione propositi, ea vice forma Ecclesie insueta, cōiuncta ei pénitentia salutari. Circa quam Sanchez in sequenti nu. 29. & 30. multis ostendit, eam non esse ita accipendam, ut necessarium sit ad expeditiōnē dispensationis quæ sub ea commititur, expediturus audiat sacramentaliter conscientem cum cum quo dispensare debet. Verumtamen quidquid sit in speculatione, considererem contrarium in præsequendam, cum tutum si omnino, n. c. d. scilicet & fundetur in bona ratione. Nāque omnia quæ proposuimus tali clausula iniungi: secundū communem de eis loquendi & intelligendi modum, spectant ad sacramentum pénitentiae nec quidquam est quod cogat ab illo in hac re recedere. Accedit, quod ad Confessarium dirigatur commissio dispensandi, cumque approbatum: quam conditionem Concilium Trident. sess. 23. cap. 15. De reform. introdusisse in ordine ad auditionem confessio- num, verba illius dubitare non sinunt.

217.

QUINTA CLAVSULA EST, quæ continet opera in qua Cōf. slarius (prout secundū Deum salutianim pénitentis expedire indicauerit). Mutare debet votum castitatis & religionis impediens matrimonium. Ea autem, ut pater ex formula quæ Sanchez resert nu. 1. & 2. sunt sacramentalis confessio facienda singulis membris, vel quoties Confessarius viderit expedire salutem pénitentis, atque alia pénitentia opera: inter quæ statim aliqua pietatis opera, quæ quotidie facere tenetur ad eum finē: ut ea ad implens meminisse semper possit obligatio: is quia eiusmodi voto obligabatur.

Dificultas autem est, An Confessarius dispensans adstringatur ad hæc præcisæ præstantia. Ad cuius explicacionem sequentia tradit. Primum est: non esse ita relictam arbitrio Confessarij talium operum impositionem, ut eam omnino omittere possit. Nam sacra pénitentia exprimens eiusmodi opera, indicat ea esse & commensurata vocationis viribus, & saluti ipsius expedire: & cuius iudicio recedere non est consentaneum.

Secundum est: relicta esse Confessarij arbitrio, quæ Sacra pénitentia non determinat: qualia sunt quantitas eorum bonorum auctoritatis, cum sint plura ac diuersa, aut frequentia: excepto quod exigat imponenda pro tota vita, & aliqua quotidie exercenda. Addit tamen Sanchez n. mero 35. quia omnis confitendi singulis membris adeo graue est multis, ut attenta natura corruptæ fragilitate & occupatio-ribus illius ferre sit fieri impossibile: relictum quoque esse arbitrio Confessarij non mensuram sed bimesetrem aut etiam trimetrem imponere cum videbit id expedit salutem pénitentis: Pro quo facit quod in eadem parte clausula ad datur: vel quoties tibi videtur: quod non est ratiocinandum ad frequentiorem mensuram. Si enim impositio mensura non expedit salutianim, ut relictum est, multo minus expe-

dit frequentior. Referri ergo debet ad minus frequentem mensuram. Accedit, quod cum negari non possit propriam clausulam piam esse, fatendum sit pati posse hunc sensum, ut censeatur Confessarij instructio de confessionis frequentia iniungenda rationi congruenter: quod fieri quidem potest communiter, iniungendo mensuram: non tam semper: cum alienum sit à ratione talem iniungere, quando non proficeret, sed officiet saluti ciui cui iniungitur attenta ipsius fragilitate.

Tertium est: iniunctioni mensuræ confessionis satisfieri quoquæ die mensis fiat confessio: quia siue hoc siue alio die eiusdem mensis fiat, semper verum est dicere, quod in eo messe facta sit. Ea autem omissa toto mense, non est obligatio eam duplicandi sequenti mense, quia est onus illius temporis. Sique ex voto aut in pénitentiam a confessario impositum, teneatur eo mense confiteri, non sat: facit utrique obligationi una Confessione: quia iniunctiones penitentiarum intelliguntur de operibus supererogationis, non autem præcepti.

Quartum est: modum taxandi opera à sacra pénitentia iniuncta, aut mutandis mensuram confessionis non esse positam in libera voluntate Confessarij: sed ipsum regidere secundum prudentiæ regulæ, perpendendo tum causas iustas id faciendo, attentis potissimum tum spirituali salute penitentis, tum eiusdem tam corporis quam spiritualibus viribus ad serendum onus imponendum.

Quintum est: pénitentia opera, quæ iuxta propositam clausulam iniunguntur imponi, sunt ex eodem auctore in nu. 41. aliquo die quo carnibus vesci facit ab eis abstinenre, aut iunare, aut fastigare cibicum, aut verberibus carnem affliger. Opera vero pietatis quorum aliqua quotidie peragenda imponi debent sunt ex fine eiusdem numero 41. quacumq; opera misericordiæ utrū recitat, re quotidie quinques Pater & Ave pro defunctis, aut conuersione peccatorum: erogare quotidie pauperibus aliquam elemosynam aut aliud ex quartodecim operibus misericordiæ quotidie exercere. Et ut facilius, ac cum minori periculo versetur in adimplenda commutatione, illi dari poterit optio, ex talibus operibus eligendi quæ maluerit: atque permisso ut una hebdomada unum exerceat, & aliud alia: sique in una opus iniunctum omittat, suppletat in alia.

SEXTA CLAVSULA EST, de literis sacra pénitentia dilaniandis per Confessarium postquam dispensatione expedierit, sub pœna ut si pénitenti reddantur illa, ei nō suffragentur, id est, ut Sanchez num. 42. interpretatur: etiam si valeat dispensatio quoad forum internum, non tam quoad externum. Pro qua interpretatione facit suffragandi verbū, quod propriæ significat aliquid pertinens ad controversiam, cuius diremptio est fori externi.

SEPTIMA CLAVSULA EST, de qua in sequenti nu. 43. ut in solo conscientia foro valeat talis dispensatio. Cui quando dispensatur ad matrimonium ineundum præcedente occulta affinitate, aut incestu occullo, adiungitur clausula legitimatis prolis suscipienda his verbis. Dispensatio problem suscipienda exinde legitimam nunciando in foro conscientia tantum. Quando autem dispensatio est, ut matrimonium quod ob impedimentum dirimuntur occultum, inuidale contractum est, validetur denuo contrahendo: solet addi clausula legitimatis prolis tam suscepere quam suscipienda his verbis. Dispensatio ut matrimonium inter se secreto contrahere valeant: problem suscepit si quæ sit, & suscipiendam exinde legitimam denunciat: in foro conscientia tantum. Circa quæ notandum est taliter dispensatore filium in foro conscientia, non esse censendum irregularem, sed capacem esse sacrorum ordinum, & cuiuscumque beneficij Ecclesiastici tanquam legitimum.

OCTAVA CLAVSULA pertinet ad dispensationes sine impedimento matrimonium, siue instaurandi inuidale initium, exigit ut impedimentum in quo dispensandi est, sit occultum. Circa quæ Sanchez n. 55. & quatuor sequentibus notat primo, impedimentum occultum hic dici, quod non est publicum seu quod nō laborat publica infamia: quos cū soleat scandalum generare, nō sufficit illi remediu occultum. Secundo quod de re publice constet, ut copula ex qua orta est affinitas, non obscurare quin impedimentum censeatur occultum, si non

fit

sit publicum quatenus impedimentum, id est, si non sciat ex ea copula ortum esse impedimentum matrimonij. Ratio est, quod qualitas adiuncta alicui verbo (prout hic qualitas occulti adiungitur verbo impedimentum) intelligi debeat secundum eiusdem verbi qualitatem. Hinc enim delictum non dicitur vere publicum, quod etiam si materialiter, seu quatenus actus, sit publicus; non est tamen formaliter, seu quatenus delictum. Tertio, si impedimentum occultum deducatur sit ad forum externum, Confessarius non posse dispensare quamdiu ipsum in eodem foro penderet. Ratio est: quod sacra penitentia iaria in suis literis declarat se nolle eas in foro externo suffragari. Quod si contingat easdem literas habentem absolutum in foro externo, impedimentum ipsius redigetur in statum pristinum: in coeque ut occulto, Confessarius poterit dispensationem expedire.

N O N A C L A V S U A. cuius verba Sanchezum, 4. refert, continet seruanda cum dispensatione, ut matrimonium irrumptum iterum celebretur. Primum est, ut pro libidinis excessu imponatur gravis penitentia salutaris, & confessio mensura. Intellige utique, si viceret deliquerit: alteri vero tantum deliquerit, ignorante excusante alterum. Ratio est: quia id imponitur in pena peccati admissi praedicto excessu.

Secundum est, ut potencie modi dispensationem experientur utrum possint absque scandalo separari aut simul vivere tanquam frater & soror absque incontinentia periculo. Quam experientiam in numero 60. docet tunc tantum premitendam esse, cum attentis circumstantiis prudenter iudicatur spem esse quod illa futura sit aliquis utilitas, ac intentum consequendum sit: nempe ut ab aliis scandalo & periculo incontinentia illi possint viam transfigere, non instaurato priori matrimonio irito: quia frustra expectatur evetus, cuius nullus est effectus, cap. Cum contingat, De officio deleg. Neque exsumanda est sacra penitentia ieiunare experientiam frustaneam, praeferim habentem periculum incontinentia coniunctu: in detrimentum salutis animae.

Tertium est, ut coniux impedimenti ignarus certior fiat a de prioris matrimonii invaliditate. Quod Sanchez nu. 61. in fine notar locum habere tantum, quando commode & absque periculo, potest eidem coniugi talis nullitas declarari. Nam si id semper necessarium esset ad valorem talis dispensationis, ea ut plurimum nullum haberet viatum: quia saepe contingit ut talis detectio fieri nequeat ab aliquo periculo peccatum detegendi cum graui damno detegentis: præsentem si sit cœmina que inde apud virum inducta in suspicio nem admissi cœminis ab illo vrgebitur, aperiens causam nullitatis: quod si recusat facere, crescat suscipio, oriunturque iurgia, exprobrationes, & inimicitia inter coniuges: quod est malum valde graue.

Denique in istis literis facere penitentiarie à tergo ponit solent hæc verba, *Gratis & ybique: quibus, ut Sanchez, notat num ultimo* indicatur gratis omnino expediti, nihilque pro eis exigiri, ne quidem per viam compositionis, sicut sit cum dantur pro foro externo: maxime cum petuntur absque causa, ad cuius locum supplendum eleemosyna imponitur.

T R A C T A T U S I V .

De iis que annexa sunt matrimonio antecedenter.

STIVS MODI sunt primo promulgationes matrimonij. Secundo, sponsalia. Tertio, donatio inter coniuges, de qua difficultas est potissimum quando valeat, aut non valeat. Sed in ea non immorabitur, tum quia ratio id diuidandi in communis, satis intelligi potest ex traditis in præcedenti tomo, lib. 2. cap. 51. & 52. Quæ vero peculiares sunt agitari solet in foro externo, sicut cetera ad lucrum aut damnum pecuniarum spectantia: taut de eis respondere proprium si Adiocatorum, ad quos proinde recurrendum erit: aut certe si libererit ad lectiōnem Thoma Sanchez qui toto libro sexto, quadraginta disputationibus distincto, quæ ad plenam talium notitiam faciunt persequitur. Igitur breuitate.

tem secundo, monebimus tantum donationem inter coniuges, vel sponsos quandam esse simplicem, quamdam vero ob causam. Illa est quæ ex mera donantis liberalitate proficiuntur: hoc vero, quæ non mere liberaliter, sed ob aliquam causam sit: & est triplex sponsalitia largitas, donatio propter nuptias vel ante nuptias, & arrha. Dicitur autem sponsalitia largitas, quæ sit inter sponsos de futuro, ob matrimonii inveniendi spem eiudicemque causam. Donatio vero propter nuptias, seu ante nuptias, generaliter dicitur, quæ confertur aliquid pro oneribus matrimonij: ita ut cōpleteatur collationem dotis, quæ per yx̄ est fit viro: quam donationem, quæ aliquid à viro vel ab alio ipius loco, pro matrimonii oneribus ad similitudinem dotis confertur. Olim in vsu fuit, nunc autem abjet in desuetudinem. Arrha deum duobus modis dicuntur: uno quidem, de donatione facta sponsa per sponsum in remuneratione pudicitia, vel nobilitatis, vel etiā eius dotis, quæ successit in locū donationis propter nuptias, quam diximus abiisse in desuetudinem: de qua proinde Sanchez initio prima disp. citati libri sexti putat nihil dicendū. Altero vero modo arrha dicitur de pignore quod inter sponsos traditur in lignum complendi matrimonium: perinde ac in alijs contractibus dum inter partes de ipsis perficiendis convenient, aliquid dari solet in pignus ac signum perficiendi contractū. De ea idem Sanchez lib. 1. disput. 5. & aliquot sequentibus consulendus est. Atque de duobus reliquis hoc est de promulgationibus matrimonij & sponsalibus dicemus quācum sufficere poterit ad destructionem Parochi pro quotidiano vsu. Qui autem pleniorē tractationem optaret, poterit recurrere ad memoratum authorē, qui totum suū primum librum ponit in iis quæ pertinent ad sponsalia & aliquā partem libri tertij, nempe à disput. ad 14. excepta duodecima, in iis quæ pertinent ad matrimonii promulgationes.

T I T U L U S P R I O R .

De promulgationibus matrimonij.

DE promulgationibus tanquam propriis matrimonio, prius dicimus quām de spousalibus. Ex autem sunt denunciationse seu monitiones premittendæ, vt si quis impedimentum cognoscat illud detegat, quas in Concil. Lateran. præceptas esse habetur ex cap. fin. De clandestina sponsa. Sed quia in multis dicecessibus abierant in desuetudinem, Concil. Trident. id decretum innouauit, sess. 24. cap. primo De reformatiōne matrimonij, iussitque ut matrimonio de nunciationse præmittantur ter a proprio contrahentium Parochio tribus continuis diebus festis in Ecclesia inter Missarum solemnia publice facienda. Quæ autem ad illas pertinent reuocabilis ad quinque capita, quorum primum erit de illarum necessitate, & postea omissionis earundem. Secundum, de modo quo sunt facienda. Tertium, de modo quo debent fieri impedimentorum matrimonij accusations, quarum gratia promulgationes ipsæ sunt institutæ. Quartum, de dispensatione illas omittendi. Quintum, de impedimentorum occultatione, promulgationum fini contraria.

C A P V T X X I X .

De necessitate promulgationum, & de paenitentia que incurrit claram omissione.

S V M M A R I U M .

- 222 Per omissionem promulgationum matrimonij, hoc non redditur invalidum.
 223 Non præmissis promulgationibus contrahentes peccant mortaliter itemque Parochus ei assistens.
 224 Casus aliquot excepti.

Quod matrimonij promulgationes sint ita necessarie, ut ipsum illis omisis sit invalidū, sententia est nonnullorum quos cū suis rationibus Sanchez refert in memorata disp. 5.

222.